

Hr Priit Põllumäe
MTÜ Eesti Erametsaliit

Teie: 4.12.2012
Meie: 31.12.2012 nr. 13.-9/2842-2

Selgitus uluksõraliste kütmissoovituste koostamise põhimõtetest

Esmalt üks täpsustus Teie 4.12.2012 saadetud kirja sissejuhatavas osas - KTK põhimääruses §9 punktis 13 on kirjas järgmine: "ulukiseireosakonna põhiülesanne on korraldada ulukiasurkondade ja ulukikahjustuste seiret ja uuringuid, hinnata ulukiasurkondade seisundit, kavandada meetmeid ja nõustada ulukiasurkondade kasutamise, kaitse, kahjustuste vältimise ja piiramise küsimustes, pidada ja arendada jahilukite seire ja jahindusstatistika alast andmekogu ning nõustada eelnimetatud andmekogu kasutajaid;" oma kirjas viidates KTK põhimäärusele olete välja jätnud sõna "kaitse" millega on aga vaja arvestada ka teie poolt esitatud küsimuste juures.

Järgnevalt leiate vastused Teie saadetud küsimustele (küsimused on toodud kaldkirjas):

1) millistest põhimõtetest lähtuvalt kütmissoovitused antakse?

Uluksõraliste kütmissoovituse koostamise eesmärgiks on nende asurkondade soodsa seisundi (liigile iseloomulik asurkonna sooline ja vanuseline koosseis, optimaalne asustustihedus, piisav geneetilise mitmekesisus ning võimalikult ühtlane levik liigile sobivates elupaikades) säilitamine või selle saavutamisele suunamine.

Lisamärkusena olgu lisatud, et kui ulukiasurkonna suurus erineb oluliselt soovitud, siis ei tohiks üritada soovitud suuruseni jõuda igal juhul ühe jahihooajaga. Näiteks küttes asurkonna juurdekasvumäärast oluliselt enam isendeid suureneb oht kahjustada asurkonna vanuselist-, sotsiaalset- ja asustusstruktuuri.

2) milline on metoodika kütmissoovituste (mahu ja struktuuri) andmisel? (Palume võimalusel koos vastusega edastada metoodika(te) kirjelduse(d), et saaksime vajadusel edaspidi testida tulemuste korratavust)?

Sõraliste kütmissoovituste koostamise metoodikat eraldiseisva dokumendina lahti kirjutatud ei ole. Samas sisaldavad KTK ulukiseireosakonna iga-aastaselt koostatavad detailsed põdra kütmissoovitused (koostatud alates aastast 1991, aasta 2012 kohta vt: http://www.keskkonnainfo.ee/failid/Manage_PoDER_2012.pdf) küttemismahu ja -struktuuri leidmise lähtekohti ning arvutustes kasutatavaid näitajaid. Põdra küttemisettepanekute koostamise lähtekohtadeks on:

KESKKONNATEABE KESKUS

- 1) eesmärk: kui suur peaks olema jahihooaja järgne asurkond;
- 2) asurkonna arvukus ja struktuur Eesti keskmisena ja maakonniti lähtuvalt üldloendusest, jahiaegsetest vaatlusandmetest ning küttemisandmetest. Arvukuse muutuste suunda (trende) võrreldakse teiste loendusviisidega (ruutloendus, pabulaloendus) saadud tihedusindeksite tulemustega ja tehakse tulemustesse vajadusel korrekture. Kasutades lisaks eelpoolmainitud andmetele ka kütitud põdralehmade emakate analüüsist saadud viljakusnäitajaid koostatakse juurdekasvuproгноosisid järgneva jahihooaja alguseks;
- 3) Küttemise vajaduse ja -struktuuri tuletamine lähtudes juurdekasvust, asurkonna jahi-eelsest suurusest ja koosseisust ning taotletavast jahijärgsest arvukusest ja koosseisust. Küttemise vajadus oleneb maakonniti sellest, mis tasemel oli loendus võrreldes jahimaakorralduse antud nn suurima lubatavaga. Suurim lubatav vastab umbkaudu poolele keskkonna mahutavusest. Pikaajalise praktika kohaselt ei saa arvukust sellisel tasemel aastaid järjest hoida, sest ohjamisvead võivad kuhjuda ja metsakahjustused piirkonniti süveneda. Seega arvukuse hinnangute maakondlikke kõikumisi looduslike parameetrite muutuste ja säästliku ohjamise tulemusena nn suurima lubatava ja submaksimaalse vahemikus (põdra puhul nt vahemikus 60...75% kuni 100...110% suurimast lubatavast) võib pidada normaalseks. Küttemisettepanekute koostamisel arvestatakse ka metsakahjustuste seirest saadud tulemustega – kahjustuste suurenemise korral suurendatakse küttemismahtu;
- 4) Eesmärgiks on viimastel aastatel olnud hoida põdralehmade ja –pullide suhtarv asurkonnas vahemikus 1...1,5, ning et jahi järgses asurkonnas oleks vasikate osakaal ligikaudu 25% tasemel. Viimane aitab tagada järgnevate vanusrühmade püsiva uuenemise. Küttemisstruktuuri väljendab kolm arvu: lehmade, pullide ja vasikate osakaal saagis. Pulle lehmadest mõnevõrra rohkem kütida võimaldab asjaolu, et tavaliselt on asurkonnas pullvasikaid lehmvasikatest pisut rohkem, st pullide osa uueneb lehmade osast asurkonnas jõudsamalt. Vasikate osakaal küttemises sõltub seega nende osakaalust asurkonnas, ning on viimastel aastatel olnud jahisaagis pisut üle 30%, st vaid pisut üle selle taseme, mis vaatlustega asurkonnas registreeritakse.

Metssigade soovitusliku minimaalse küttemismahu leidmise üheks oluliseks lähtekohaks on eelnevatel jahihooaegadel kütitud isendite arv ning sellega kaasnenud suhtelised muutused jahipiirkondade kasutajate poolt antud arvukuse hinnangutes ja ruutloenduse jäljeindeksis. Kahe viimase aasta loendusandmete vahe ja viimasel jahihooajal kütitud isendite arvu kaudu leitakse asurkonna eelneva aasta juurdekasvumäär, mille vahendusel tuletatakse oodatav metssigade arv ilma jahipidamiseta järgmisel kevadel.

Paralleelselt leitakse metssea asurkonna potentsiaalne juurdekasvumäär e kevadel sündivate põrsaste arv kasutades selleks eelneva sügise vaatlusandmeid (põrsaste ja vanemate loomade osakaal asurkonnas), asurkonna sooline jaotus (kombinatsioon vaatlus- ja küttemisandmetest) ning 2009/2010 a. registreeritud vanusgruppide potentsiaalse viljakuse näitajad (loodete arv ühe emaslooma kohta). Potentsiaalne juurdekasvu määr on alati kõrgem kui loenduste vahe ja küttemisandmete kaudu tuletatu, kuna see ei sisalda loodusliku suremust.

KESKKONNATEABE KESKUS

Metssigade soovituslik küttimisstruktuur viimasel jahihooajal oli järgmine: üldjuhul 40-60% põrsaid ning kesikute ja täiskasvanud loomade seas soovitati küttida emiseid ja kulte võrdselt. Võrdse soojaotusega küttimisstruktuuri kui ühte kõige turvalisemat lahendust (kirjandusallikad ja kohalikud uuringud) on meie poolt rõhutatult soovitatud viimasel kahe-kolmel jahihooajal, kuna varasemal kümnendi jooksul on tugev kultide eelisküttimine viinud üksikute dominantsete kultide osa olulisele vähenemisele asurkonnas. Lisaks soolise vahekorra looduslähedasemaks muutmisele, aitab selline küttimisstruktuur ka piirata asurkonna juurdekasvu kiirust.

3) kuidas on küttimissoovituste andmisel arvesse võetud põllukultuuride ja metsa kahjustuste vältimise aspekt? Kuidas KTK hangib informatsiooni põllukultuuride kahjustuste kohta?

Metsakahjustuste info:

Ulukikahjustuste seire männi ja kuusenoorendikel – teostab USO koostöös KA jahindusspetsialistidega (juhuvalik ca 400-500 proovitükk iga-aastaselt). Viimastel aastatel seiratakse juhuvalimina ka koorimisalteid kuusikuid. Selle meetodi vahendusel hinnatakse hirvlaste (peamiselt põtrade) surve muutusi männinnoorendike/kultuuride ja kuusikute suhtes. Lisaks kasutatakse muid inventeerimisandmeid. Samas oleks vastava seire mahu suurenemine kindlasti tervitatav ja seda eriti jahindusnõukogude jaoks regioonisiseste otsuste sh küttimismahtude jaotamise seisukohalt. Kuna mets on paigal ja põdrad liiguvad, siis kindlasti ei saa küttimist kavandada üks-ühele, nt üks hektar kahjustust, st küttida üks põder rohkem kui tavapäraselt. Küttimisega saab ulatusliku kahjustuse korral viia arvukuse tasemele 3-4 is/1000 ha elupaikade kohta, millest üldjuhul piisab kahjustussurve muutmiseks talutavaks. Karmima talve korral võib lokaalkahjustus siiski osutuda talumatuks, olenemata põdra üldisest keskmisest tihedusest. Taolisi näiteid võib leida 2010/2011 a talvest, mil põdrad tihke ja sügava lume korral püsisid valitud talvitumispaias kaua aega paigal ja sõid mõnel juhul paljaks puu-puult. Kuidas kohalikul tasandil toimida nii, et taolised kahjustused ei korduks, see on paljuski kohalike jahimeeste ja metsaomanike korraldada.

Ühe võimaluse annab nn küttimismahu täpsustamine lähtudes maakondliku kvoodi esialgsest jaotumusest (arvestab elupaikade pindala ja arvukuse erinevust nn optimaalsest tasemest jahipiirkondades). Alati on olnud võimalik arvestada küttimise kavandamisel maakondades nii kvoodi esialgse suuruse kui kvoodi jaotumise täpsustamisega, lähtudes jahipiirkondade eripärast ja probleemidest (viimase talve-kevade kahjustused, looduskaitsealade naabrus, üleujutused, liiklusõnnetuste sagedus põtrade osalusel jne).

Põllukultuuride kahjustuste kohta ei kogu meile teadaolevalt regulaarselt ja kindlale metoodikale tuginevalt infot Eestis ükski ametkond, mistõttu ei ole head ülevaadet põllukultuuride kahjustuste ulatuse ja dünaamika kohta olemas. Keskkonnaametisse laekuvad aeg-ajalt küll teated metssigade kahjustustest, kuid kuna neid hetkel keegi ei kompenseeri, siis ei anna ka need üksikud teated piisavalt selget ülevaadet tegelikust olukorrast. Meie poolt seni kasutatud metssigade tekitatud kahjude info on väga kaootiline, tuginedes KA edastatud kahjustusteadetele, USO töötajate poolt seiretöödel nähtule,

KESKKONNATEABE KESKUS

maakondlikes lehtedes avaldatud artiklitele ning suhtlemisele erinevate piirkondade kohalike elanike ja jahimeestega.

Kui jahindusnõukogude rakendudes tekib võimalus mistahes ulukiliigi küttimise korraldamisel kohalikku (sh kahjustusi puudutavat) infot paremini koguda, talletada ja rakendada, siis see on ainult tervitav. Taoline info, erinevalt senisest seirest, peaks olema käepärast iga jahipiirkonna kohta. Põdral on erinevalt metsseast või koprast siin oma eripära: kui metssiga või koprast saab kahjustuskohast kõrvaldada, siis põdra puhul toimib mitte niivõrd küttimine kahjustuskohas, kui pigem tiheduse vähendamine laiemas (ohjamis)alas koos abistavate meetmetega (nt soolakute püstitamine sobivasse kohtadesse).

4) kui suureks on hinnatud kasutatavas metoodikas optimaalne ulukiasurkonna suurus elurikkuse säilitamise eesmärgil ja kui suureks jahimajanduslikul eesmärgil?

(Märgime, et 25.06.2010 keskkonnaministri käskkirjaga nr 920 kinnitatud

Keskkonnaministeeriumi arengukavas aastateks 2011-2014 on lk 40 esitatud ulukite

miinimumarvukused (eeldatavalt liigirikkuse aspektist) järgnevalt: põder 2000,

punahirv 200, metssiga 3000)

Nimetatud miinimumarvukused peegeldavat tõenäoliselt nii liigirikkuse kui jahinduse aspekti. On eeldatud, et kui selline arv (nende liikide) isendeid on reaalselt olemas, siis see tagab nimetatud liikide piisava bioloogilise mitmekesisuse ja asurkondade säilimise tingimused, et jahipidamine neile liikidele taolise arvukuse puhul lõpeb. Siiski on siin omad küsitavused. Kui n-ö. miinimumarvukus jaotada vastavalt elupaikade pindalale maakonniti, siis ka juhul, kui taolisele piirile jõutakse ühes maakonnas, tuleks jaht nimetatud liikidele seal peatada, ülejäänud maakondades aga tuleks tarvitusele võtta meetmed, et miinimumpiirini jõudmine oleks välditud.

Eelpool toodust johtuvalt tuleks näiteks põdra arvukuse langemisel 2000-ni võtta liik kaitse alla. Tegelikult peaks riik sekkuma juba varem ja jahipidamise lõpetama või seda tugevalt piirama tõenäoliselt juba 3000-4000 isendilise asurkonna juures või veelgi varem. Olgu lisatud, et nii toimiti ka aastatel 1994-1996 toonaste jahindusnõukogude toel. Senine põdra ohjamise praktika on näidanud, et mõistlik on hoida põdraasurkonna asustustihedust vahemikus 3,5 – 5(6) isendit/1000 ha sobiva elupaiga kohta (ca 55% Eesti maismaa territooriumist) ehk ca 7000 - 12000 isendit talvises asurkonnas. Sellise asurkonna suuruse vahemikus on võimalik nii põdra mõistlik jahimajanduslik kasutamine kui ka sobiv foon metsa kasvatamiseks. Ulukiseireosakonna küttimissoovituste andmisel on eesmärgiks olnud talvituva asurkonna suurus 10 000 - 11500 isendit. Võrdlusena olgu toodud põdra asustustihedused Skandinaaviamaades – Norras ja Rootsis keskmiselt 9 – 10 põdra 1000 ha ja Soomes keskmiselt 5 isendit 1000 ha metsamaa kohta.

Metsakahjustuste vältimise ja vähendamise seisukohast on Eesti keskmisest asustustihedusest märksa olulisem tegelik piirkondlik/kohalik põdra talvine asustustihedus. Sellest lähtuvalt oleme ohjamissuunisena soovitanud maakonna tasandil küttida rohkem tihedama põdra asustusega maakondades, kohalikul tasemel aga kõrgema asustustiheduse ja kõrgema kahjustusriskiga jahipiirkondades.

Mustamäe tee 33
10616 TALLINN
Telefon 673 7577
Faks 673 7599
E-post info@keskkonnainfo.ee

Registrikood 70008948
<http://www.keskkonnainfo.ee>

Rõõmu tee 2
51013 TARTU
Telefon 733 9713
Faks 733 9464
E-post metsad@keskkonnainfo.ee

KESKKONNATEABE KESKUS

Punahirve minimaalse arvukuse (200) all on ilmselt silmas peetud Saaremaa ja Hiiumaa asurkondi. Erinevalt põdrast ei ole punahirve näol tegemist Eesti fauna põlisliigi järglastega, vaid sinne asurkond on kujunenud inimese poolt teistest riikidest Lätti ja Eestisse sisse toodud ja loodusesse lahti lastud isenditest. Seega lähtub püsiva punahirve asurkonna hoidmise vajadus Eestis eeskätt jahinduslikest huvidest. Meie hinnangul oleks vajalik punahirve staatuse ja asurkonna ohjamise eesmärkide küsimuses erinevate huvigruppide seisukohti arvestava tegevuskava koostamine. Kuniks pole vastavat kokkulepet, saame vaid öelda, et elurikkuse säilimise, jahimajandusliku kasutuse, sotsiaalsest- ja keskkonna kandevoimest lähtuvad punahirve arvukuse optimumid jäävad Eestis vahemikku suurusjärgus 0 - 25 000 isendit.

Viimastel aastatel on Eesti metssea asurkonna poegimise eelseks suuruseks hinnatud ca 22 500 isendit. Sellise arvukuse juures püsib metssea asurkond Eestis suuresti vaid tänu inimese poolt pakutavale talvisele lisaöödale. Ilma olulise toidulisata fluktueeruks liigi arvukus sõltuvalt talvistest ilmastikutingimustest suures ulatuses, kuid püsiks praeguse olukorraga võrreldes valdavalt enam kui kaks korda madalamal tasemel. Koos arvukuse kõikumisega fluktueeruks ka metssigade poolt tekitatavad kahjustused, mis ilma lisatoiduta võivad metssigade jaoks soodsatel aastatel, vaatamata tänasega võrreldes oluliselt madalamale asustustihedusele, sarnaneda või paiguti isegi ületada tänaseid kahjustusi (sügis-talv-kevad perioodil).

Lähtudes aga hetkeolukorrast koos tavaks kujunenud intensiivse metssigade lisaöötmisega, on seirearuandes esitatud nn inimeste huvidest lähtuva sotsiaalse optimumi all mõeldud ca kolmandiku võrra madalamat metssigade arvukust kui see on olnud viimastel aastatel.

5) kui suureks arvestate küttimissoovituste andmisel suurkiskjate poolt täna toiduks kasutatavate metssea, kitse, hirve ja põdra isendite arvu...

Tänases olukorras avaldavad suurkiskjad märkimisväärset mõju vaid metskitse arvukusdünaamikale. Metskits on peamiseks saakliigiks ilvesele ning oluliseks toiduobjektiks ka hundile. Metskitse arvukuse viimasel kõrgajal aastatel 2007 – 2008, kui metskitse küttimine küündis pea 20 000 isendini, tarbisid suurkiskjad (peamiselt ilvesed) toiduks enam, kui kaks korda suurema arvu metskitsti. Tugevale kiskluse survele vaatamata püsis metskitse asustustihedus ning juurdekasvunäitajad (sügiseste vaatlusandmete põhjal) kõrgel ka 2009. aastal. 2010 a. talv tõi kaasa metskitse arvukuse järsu languse, kuid selle peamiseks põhjustajaks oli külm ja lumerohke talv, mitte niivõrd suurkiskjad. Metskitse asurkonna langus avaldas olulist negatiivset mõju ka ilvese asurkonnale – langes nii sigivate emasloomade arv kui ka keskmine pesakondade suurus, mille tulemusena langes ka ilvese arvukus. 2012. a sügisese metskitse vaatlusandmed viitavad aga juba asurkonna kosumisele. Seega võib öelda, et üldjuhul sõltub ilvese asurkonna käekäik Eestis rohkem metskitsest kui metskitse asurkonna seisund ilvesest.

Põdra, punahirve ja metssea küttimissoovituste andmisel kiskjate poolt toiduks tarbitavate sõraliste arvu eraldi ei arvestata. Küll aga arvestatakse nn loodusliku suremusega, mille üheks osaks on ka kiskluse (peamiselt hundi) mõju. Viimase 10-15 aasta jooksul on olnud kiskluse mõju nende sõraliste liikide arvukusdünaamikale Eestis jahipidamisega võrreldes kordades väiksem ning nii põdra kui ka metssea peamine suremustegur Eestis on jätkuvalt jahipidamine. Näiteks oleme leidnud, et ca 80% Eestis

KESKKONNATEABE KESKUS

elavatest põtradest hukkub jahipidamise tagajärjel. Sealjuures on meie arvutused ka näidanud, et keskeltläbi hukkub aastas hundi-karu poolt põhjustatud kiskluse tõttu jahipidamisega võrreldes 10 korda väiksem hulk põtru. Arvestades viimaste aastate asustustihedustega, ei suudaks ei metssea ja ega ka põdra asurkonna kasvu ilma jahinduseta efektiivselt pidurdada ka tänasega võrreldes mitu korda arvukam hundi ja karu asurkond.

Seega erinevate jahindusorganisatsioonide ja maaomanike esindajate väide, et Eestis on vaja hoida sõraliste kõrget arvukust tingituna suurkiskjate asurkondade tänase arvukuse taseme hoidmise vajadusest, ei vasta tõele. Sõraliste asurkondade senise suuruse hoidmise soov lähtub eeskätt jahinduslikest huvidest. Kuni need pole metsanduse huvidega vastuolus ja toimivad kohalike kogukondade ning elurikkuse hoiu huvidega kooskõlas, ei ole põhjust jahinduse huve taunida. Selles mõttes on põdra- ja vahest ka metskitseasurkond Eestis üsna looduslähedases ja liigile omases seisundis. Samas kui metssiga ja punahirv on tulu saamise objektina on ühed kõige enam manipuleeritavad ulukiliigid.

5) ... mis on samad näitajaid suurkiskjate optimaalse arvukuse puhul (olukorras, kus Eestis poleks vaja enam suurkiskjaid küttida)?

Meile jääb siinkohal arusaamatuks, kas Te mõtlete optimaalse olukorra all keskkonnakandevõimest lähtuvat või sotsiaalset inimeste erinevate huvigruppide soovidest lähtuvat optimumi. Sotsiaalne optimum on esitatud 2012 a. kinnitatud suurkiskjate kaitse- ja ohjamise tegevuskavas ("Suurkiskjate kaitse- ja ohjamise tegevuskava aastateks 2012-2021"), mis on leitav Keskkonnateabe Keskuse kodulehelt. Selles kavas esitatud eesmärkidest lähtuvalt on täna kõikide suurkiskja liikide arvukus soovitud vahemikes ehk optimaalsed. Kui olete mõelnud suurkiskjate toidubaasist lähtuvat optimumi, siis võiks nt hundi (kes võiks teoreetiliselt ainukesena suurkiskjatest mõjutada kõigi meie nelja sõralise arvukust) arvukus Eestis olla mitu korda kõrgem, kui see on täna. Veelgi enam, kui sooviksime, et sõraliste asurkondade arvukuse tõusu hakkaksid efektiivselt piirama ilma inimese poolse sekkumiseta (jahipidamiseta) suurkiskjad, peaks suurkiskjate asustustihedus olema veelgi suurem. Näitena võib tuua suured inimtühjad alad Siberis ja/või Põhja-Ameerikas, kus suurkiskjate asustustihedus on Eestiga võrreldes valdavalt kõrgem, kuid sõraliste asustustihedus mitmeid kordi madalam. Tasub lisada, et nendel aladel puudub lisaks inimesele valdavalt ka intensiivne metsamajandus, mille kaasnähtuseks on sageli ka hirvlaste asustustiheduse kiire tõus. Praeguses olukorras Eestis ei ole siiski mõtet rääkida ja suurkiskjate (vähemalt hundi ja karu) kaitse eesmärke, sh arvukuse optimume seada mitte looduskeskkonna, vaid sotsiaalse keskkonna kandevõimest lähtuvalt.

6) kuidas on muutunud uluksõraliste ja suurkiskjate arvukus RMK jahialadel, kus on viimastel aastatel rakendatud enampakkumistel põhinevaid lubademüüki (rendilepinguid)?

Sõraliste ja suurkiskjate arvukuse võimalikke muutusi RMK jahialadel tulenevalt viimastel aastatel rakendatud majandamispehmetest me eraldi analüüsinud ei ole. Vastav analüüs eeldaks oluliselt suuremal hulgal materjali kogumist nende jahipiirkondade kohta, kui seda tehakse praeguse riikliku seire raames. Samuti ei pruugi ka sel juhul muutused selgelt avalduda, kuna ulukite migratsioon

KESKKONNATEABE KESKUS

kompenseerib vähemalt osaliselt jahipiirkonna majandamise eripärast tingitud ulukite arvukuse võimalikke muutusi.

Samas, ulukiasurkondade ohjamise seisukohast ei ole niivõrd oluline millist tüüpi lepingute alusel nendel aladel jahipidamine toimub, vaid see, et sellised jahialad toimiksid osana tervikust, osana maakondade ja KKA regionide tavapäraest jahipiirkondadest järgides samasid küttimissoovitusi ja üldkehtivat ohjamiskorda.

7) miks on 2012 aasta metssigade küttimissoovitus vaid 3% kõrgem, samas kui aruandes on märgitud, et metssigade küttimeine 2011.a jahihooajal oli ulukiasurkonna poolt soovitatud minimaalsest küttimismahust veidi väiksem (94% soovitatust). /.../ Endiselt on metssigade asustustihedus Eestis kõrge (kaugel optimaalsest) ning metssigade poolt põllumajandusele tekitatavate kahjustuste vähenemist 2012. aastal ei ole põhjust oodata.

Juhime teie tähelepanu asjaolule, et tegemist on soovitatava minimaalse küttimismahuga, millest väiksemat küttimismahtu tuleks üldjuhul vältida, kuid suurema hulga isendite küttimeine on isegi eelistatum. Meie poolt soovitatud minimaalne küttimismaht on üldjuhul piisav selleks, et ära hoida arvukuse tõus ning kui lisaks soovitatud miinimumile rakendatakse ka soovitatud küttimisstruktuuri, võib eeldada mõõdukat arvukuse langust järgneval aastal.

Nagu eelpool esitatud, lähtub metssigade küttimissoovitus paljuski eelnevate jahihooaegadel rakendatud küttimismahtude tulemist. Kuigi 2011. a. jahihooajal kütitud metssigade arv oli osades maakondades meie poolsest minimaalsest soovitatud küttimismahust veidi madalam, ei kaasnenud sellega õnneks olulist metssea arvukuse kasvu. Lisaks eelnevale, on viimasel kahel jahihooajal võrreldes varasema perioodiga märksa rohkem rõhku pandud metssea emiste küttimeisele, mis on eeldatavasti aidanud kahandada asukonna juurdekasvu kiirust. Eelnevast tulenevalt ei osutunud vajalikuks ka 2012 a. soovitusliku minimaalse küttimismahu oluline suurendamine võrreldes eelneva jahihooajaga.

Käesoleva kirjaga antud vastused ei ole kindlasti ammendavad. Kui Te soovite lisateavet, oleks ehk mõistlik korraldada vastav kokkusaamine KTK ulukiseireosakonna ja Teie esindajate vahel. Kui Teil on selleks soovi, palun võtke otse ühendust ulukiseire osakonna ulukiseire juhtivspetsialisti Rauno Veerojaga.

Lugupidamisega,
(allkirjastatud digitaalselt)
Kalle Karoles

Rauno Veeroja
Rauno.Veeroja@keskkonnainfo.ee

Mustamäe tee 33
10616 TALLINN
Telefon 673 7577
Faks 673 7599
E-post info@keskkonnainfo.ee

Registrikood 70008948
<http://www.keskkonnainfo.ee>

Rõõmu tee 2
51013 TARTU
Telefon 733 9713
Faks 733 9464
E-post metsad@keskkonnainfo.ee